

.A.

üdvözöllek
 gy a »Kis
 k jutalmánl
 vasmányotok
 iránt vála-
 es meghívás-
 épp akkor
 am nem hal-
 gy-e, hogy
 kép sikerült?
 éssel vettem
 is Lap« a te
 ó-hivatalhoz
 egjelölésével
 ilyen névre
 nem tudna
 bizony sok-
 napot meg-
 kor érkezik,
 or már csak
 ezettek közt
 argit. Már
 viz partot
 d. Talán ez
 megrekedt?
 z a gonosz
 nálni. Rossz-
 s jól teszi.
 an a soruk.
 t újra Ferke
 érdésedre a
 et. Hogy a
 zép és dicsé-
 ersze, sokan
 érdemesebb
 riska. Nem
 hogy ter-
 épen, rende-
 i valód van.
 »átalakulási
 ámbár, ha
 dságos. Ám
 an megbír-
 st, a minő-
 indig közül
 okban meg-
 mmel veszem
 kiadóhiva-
 modra, csak
 kiadóhiva-
 ová járt és
 — Grünfel-
 önyü, hogy
 vény pedig
 irod: fölül-
 értelmes sza-
 összerakva,
 naga tűz ki.

KLÁRIKA NEVENAPJA. (Lásd a 134. lapon.)

XLV. kötet. 9. szám.

Ara negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr
Megjelen minden vasarnap 16 oldalon

1893. augusztus 27-én.

MIKOR ÉN KIS NAGYBÁCSI VOLTAM.

— Elbeszélés. —

(Számos keppel.)

(Folytatás.)

NEDDIG bömböltem-dörömböltem ott az ajtónál, nem tudom. Akkor úgy hittem, hogy legalább is néhány óráig; de ha most visszagondolok rá, azt hiszem, hogy biz az alig pár perczig tarthatott. Nekem azonban akkor minden percz órának tetszett, legfőkép mert a kis Mimike fuldokló zokogása és rémüldöző sohajtozása valósággal marczangolta a lelkemet. Szinte megfeledkeztem a saját magam ijedelméről s furdált a lelkiösmeret, hogy a kicsikét, habár akaratlanul, ilyen veszedelembé rántottam. Mért nem adtam neki oda azt a haszontalan játékszert vagy mért nyakaskodtam, hogy bejövök ide ebbe a rémes szobába!

Miután a kiabálás, zörgetés nem használt, beláttam, hogy valami egyebet kell tennem. Csak legalább olyan sötét ne volna!

A mint erre gondoltam, eszembe jutott valami.

— Ne sirj no, Mimike! Mindjárt világos lesz itt. Emlékszem, mikor beléptünk, itt az ajtó közelében az asztalon gyufát láttam. Bizonyosan gyertya is van ott és ha világosság lesz, majd jobban kitaláljuk, hogyan szabadulhatunk.

Mi tagadás benne, nem valami nagy benső bátorsággal mondtam ezt a biztatást. Szörnyű módon nem volt kedvem megmozdulni onnan az ajtó mellől. Valami titkos rettegés élt bennem, hogy ha befelé mozdulok, ki tudja miféle borzasztóságba ütközöm. De hát mind hiába, le kellett küzdenem félel-

memet, tennem kellett valamit, mert Mimike beteggé sirja magát roppant ijedezésében.

— Maradj csak csendesen itt az ajtónál, mig megkerestem a gyufát, mondtam megmozdulva.

De Mimikének ez már éppenséggel nem tetszett. Eddig abban talált valami kis bátoritást, hogy belém fogózott, mintha én megoltalmaztam volna a veszedelemtől. A világért sem eresztett. Ugy belekapaszkodott a karomba, hogy nem szabadulhatam tőle.

— Ne . . . ne menj . . . hebegte zokogva. Ne hagyj itt!

— De Mimikém, valamit mégis csak próbálnunk kell. Hát jőjj te is!

Erre inkább ráállt. Lassan, remegve tapogatóztunk abban az irányban, a hol bejövet az asztalt láttam. Hogy Mimike egész testében reszketett, azt éreztem a fogásán; de úgy sejtem, hogy jó magam éppenségesen úgy voltam szintén, mert bár nem szoltam, folyvást az járt az eszemben, hogy hátha valami rettenetes szörnyetegbe ütközünk bele!

No, ilyen veszedelem nem történt, szerencsésen eljutottunk az asztalhoz. Óvatosan tapogatóztam s különféle kisebb-nagyobb dobozkák akadtak a kezembe, de a tapintásukról tudtam, hogy egyik sem gyufatartó. Végre azonban kezembe akadt ez is.

— Megvan, Mimike, megvan! kiáltám diadalmasan. Itt a gyufa, mindjárt fogunk látni.

Mit gondolt erre Mimike, nem tudom, mert nem szolt. De azt hiszem, éppen azt gondolta, a mit én. Már pedig én a diadalmas fölkiáltás után meghökkenve állapodtam meg egy pillanatra. Egyikünk sem említette ugyan a veszedelmes boszorkányt.

vasorru bábát, a kit ebben a rémes szobában sejtettünk; de most az jutott eszembe — és bizonyosan Minikének is — hogy mit fogunk majd látni, ha világosság lesz a szobában? Hátha az a szörnyeteg csak arra vár, hogy megláthason s akkor ránk rohan!

Mondom, ez a rémes gondolat villant át az agyamon. De nem szóltam. Nem akartam Mimikét még jobban megrémíteni. Ha pedig nem gyujtom meg a gyufát, akkor meg kell mondanom az okát. Egészen belezavarodtam ijedelmembe. De már mindegy. Most már meg kell tenni.

Meggyujtottam a gyufát s aztán, — no, aztán csakugyan borzasztó dolog történt. Eleinte csak a gyufa kicsi lángja lobbant föl s a mint ennek fényénél szétnéztünk, a szoba sarkában valami vörös alakot pillantottunk meg, mely mintha megmozdult volna. Ijedten ejtettem ki kezemből a még égő gyufát s ez leesett az asztalra, egy ott levő nyitott dobozba. Rögtön rá a dobozból erős sístergés hallatszott s ugyanabban a pillanatban hatalmas durranással nagy láng csapott föl. Mintha ágyu sült volna el. Aztán megint sötétség támadt.

A nagy robbanásra Mimike velőtrázó sikoltással rogyott össze s ajultan terült el a padlón. Én nem ajultam ugyan el, de nem sokkal különb állapotban voltam. Szinte megdermedve álltam ott s egész testemben reszkettem, mint a kocsonya a villa hegyén. Mozdulni nem tudtam, hangot adni nem tudtam, csak vártam, mikor szakad ránk a ház vagy mikor röpit egy újabb szörnyű robbanás föl a levegőbe. Ugy sejtettem, elérkezett a végítélet órája, el kell pusztulnom.

Nem egészen az következett. Órák mulva, vagy talán, a mint valószínű, alig egy-két

percz mulva rohanó léptek zaja hallatszott a folyosón, az ajtó fölnyilt s lélekszakadva sietett be a mamám, Janka nénikém, Dini sógor, Ágnes dada és még néhány cseléd is, gyertyával. Föllélekzettem. Meg voltunk mentve!

— Szerencsétlen gyerekek! Mit csináltak itt! kiáltá Dini sógor.

Nem tudtam felelni, csak oda rohantam hangos örömsikoltással a mamámhoz. Hanem szegény Mimike, — ő nem örült, nem is mozdult, nem tudott már semmiről semmit, ajultan hevert a földön. Anyja fölkapta és gyorsan vitte ágyacskájába. Mi meg mindnyájan utána. Rögtön futtattak orvosért, ki csakhamar meg is jött, de hosszú ideig még az orvos sem tudta Mimikét eszméletre téríteni. És mikor ez végre sikerült, akkor következett még csak a nagy baj és ijedelem! Mimike zavaros szemekkel, bámészan nézett szét, minduntalan fölfölsikoltott, aztán értelmetlen szavakat hebeggett. Arcza hol lángvörösre gyuladt ki, hol meg halálsápadttá változott s az orvos igen aggódó arccal vizsgálgatta.

— Veszélyes láz . . . alkalmasint agyrázkódás . . . de bizzunk istenben. Talán megmenthetjük.

A karácsonyfa ott pompázott a nagy ebédlöben, gyertyácskái már meg voltak gyujtva, hanem arról persze szó sem lehetett többé, hogy vig karácsonyesti ünnepet üljünk. A gyertyácskákat eloltották, multság helyett aggódva állt mindenki a kis beteg ágya mellett. Azóta sem volt olyan szomorú karácsonyi ünnepem!

A Mimike állapota fölötti nagy aggodalomban eleinte rá sem értek, hogy engemet vallatóra fogjanak, miért és miként jutottunk oda be a tilos szobába. Másnap

azonban erre is rákerült a sor s én töredelmesen elmondtam mindent. A jó Dini sógor, mint rendesen, inkább még jóformán védelmezett és saját magát vádolta.

— Tulajdonkép én vagyok az oka, mondá. Siettem a karácsonyfához és nem ügyeltem, jól bezáródott-e az ajtó.

Mivel pedig azt is elmondtam, mily szörnyű remegésben voltunk ott, Dini sógor így szólt:

— Jobb is lesz, ha megtudod, miért nem szabad abba a szobába belépnetek, legalább kivered a fejedből ezeket az oktan meséket. Eddig nem mondtuk meg, mert attól tartottunk, hogy ha megtudod, csak annál inkább vágyódni fogsz oda beosonni. De most talán már megérted és elhiszed, hogy csakugyan veszedelmes hely az, csak-hogy nem holmi együgyű boszorkányságok miatt. Abban a szobában van az én vegyési műhelyem, ott szerteszét van mindenféle gyulékony, könnyen felrobbanó anyag, melyekkel rajtam kívül senki sem tud bánni. Jó szerencse, hogy ezuttal csak kicsi csomó kén lobbant fel és nem gyújtotta föl a szobát. Ha tüzet fog a többi robbanó anyag, nagy veszedelem következett volna be. Megértetted, ugy-e?

Nagyon jól megértettem. Nem is kíváncsi voltam többé rá, de annál inkább rösteltem előbbi oktan babonás hitemet, mikor pedig annyiszor intettek, hogy ne járassam az eszemet ilyen együgyűségeken. Itt a következménye, a Mimike nagy betegsége.

Mert majdnem egész télen át nyomta az ágyat a szegény kicsike. Nagyon-nagyon lassan birt lábadozni s mikor már ki is kelt az ágyból, sokáig szó sem lehetett róla, hogy csak az udvarra is mehessen. Az

orvos azonban ekkor már derültebb képet mutatott s kijelentette, hogy Mimike teljesen meg fog gyógyulni, amit eleinte nem is mert remélni. S elmondott több példát, hogy olyan szörnyű rémület után akárhány gyermek, ha életben maradt is, csak élőhalott volt: hülye vagy tébolyodott lett. Megborzadtam, mikor ezt hallottam. Milyen szörnyű veszedelem szélére sodortam az én kedves Mimikémet!

Rajta voltam, hogy a mennyire csak lehet, jóvá tegyem a hibát. Majdnem folytonosan ott voltam mellette és mulattattam, szórakoztattam, most már ugyancsak vigyázva, nehogy akármilyen kicsike bajt is okozzak. Ő pedig oly kedvesen, oly háláosan fogadta ezt, hogy e csöndes játékok alatt csak még inkább megszerettük egymást. Soha sem hányt szememre a történeteket, sőt mikor arról a borzasztó estéről beszélgettünk, inkább magát vádolta, hogy makranczosságával ő okozta. Végre is meggyeztünk, hogy egyformán hibásak voltunk.

Mikor teljesen kitavaszkodott, Mimike gyógyulása is gyorsabban haladt. Orczácskája lassanként visszanyerte piros színét, ereje is visszatért és mire a nyár beköszönt, már vígan jártunk-keltünk, szaládgáltunk s a már nagyobbaeska Mimikével most már sokkal mulatságosabban tudtam eljátszogatni. Csakhogy most már kevesebb időm telt rá, mert rendszeresen kellett tanulnom s a falunkbeli tanító naponként több órát töltött velem. Iparkodtam, hogy meg legyen elégedve, mert büntetésül az volt kiszabva, hogy nem szabad Mimikéhez mennem. No már azt pedig csak nem engedhettem, hogy Mimikének azt mondják: »Nem jöhet a kis bácsi, mert szobaáristomot kapott.«

Legkedvesebb multságunk az volt, ha az én szelid csacsimon nyargalhattunk. Eleinte csak én magam nyargaltam s Mimikének csak néznie kellett. Pedig ugyancsak szeretett volna ő is a csacsi hátára ülni. Magam is nagyon kívántam, mert nem telt igazi örömem olyan multságban, amelyből Mimike nem vehette ki a részét. El is mondtam ezt Dini sógornak, még pedig nem hiába.

— Jól van, veszek olyan nyerget, hogy Mimike is nyargalhatson a csacsin.

Pár nap mulva megjött a női nyereg s Mimike megkezdte a lovaglást, azaz szamaragolást leczkétet. Persze én voltam

a tanítómestere. Mondhatom, kitűnő tanítvány volt s alig pár nap telt bele, már semmi szüksége sem volt az én oktatásomra, pompásan megülte a csacsit.

Büszke voltam a tanítványomra, ámbar voltakép sokat vesztettem vele, hogy Mi-

mike olyan jól megült a nyeregben. Mert most már csak ritkán került rám a sor, mindig ő akart nyargalni, én pedig engedtem. Mióta az a karácsony-esti veszedelmes história megesett velünk, ugyancsak óvakodtam, hogy valamikép ne ellenkezsem Mimikével.

Biztattam is magamat, hogy így van rendjén.

— A nagybácsi kötelessége, hogy uralkodni tudjon magán s inkább a kicsikét engedje mulatni.

Tehát engedtem. Hej, ha tudtam volna, hogy ez az ártatlan nyargalás még milyen bajt fog a nyakunkra hozni!

Egyelőre nem volt semmi baj, sőt csak még újabb multság. Mert Dini

sógor is észrevette, hogy nekem most már ritkán jut a csacsiból, tehát okos fortélylallyal azt eszelte ki, hogy vett csinos kis kocsit, szerszámot s akkor aztán a csacsi néha befogtuk a kocsiba. Én voltam a kocsis, Mimike pedig a kis testvéröcsikéjével bent

... ÉN VOLTAM A TANITÓMESTERE.

ültek. Ha egyszer-egyszer így hajthattam a csacsifogatot, nem bántam, ha azután Mimike három napra is lefoglalta nyargalására a csacsit.

Ily módon vidáman telt el a nyár, különösebb bajok és kalandok nélkül. Már a nyár vége felé történt, hogy a csacsifogaton berándultunk a közeli, alig egy órányira fekvő városba, hol Dini sógor az árvaházba vezetett el bennünket. Azt akarta, hogy lássuk azt a sok szegény árvát, a ki apátlanul, anyátlanul, jó emberek könyörületességéből él. Ugy gondolom, hogy mi ketten, én meg Mimike, kik oly boldogan éltünk szüleinknél, akkor még nem igen értettük, milyen szomorú sors az árvaság; de annyit mégis megértettünk, hogy ezek a leánykák, fiúcskák nem olyan boldogok, mint mi; a nagy intézeti épületben katonás regula szerint kell élniök s nem sétál-gathatnak, nyargalásznak úgy, mint mi. Öszintén megsajnáljuk őket s én így szól-tam:

— Ha kijöhetnének oda hozzánk, tudom vigan volnának a nagy kertben.

Dini sógor mosolyogva nézett rám.

— Igazad van, kicsi sógorkám. Ezt megtehetjük. Szerzünk a szegény árváknak egy jó napot.

Beszélt az igazgatóval s megállapodtak, hogy egy délután az árvaház összes növény-dékei kirándulnak hozzánk ozsonnára, vagy ötven fiu és leány.

E naptól fogva jóformán egyébre sem gondoltunk, mint kis vendégeink fogadására. Mamácskáék már egy-két nappal a kitűzött nap előtt hozzáláttak a készülődéshez, hogy az apró vendégsereg bőséges jó ozsonnát találjon; én és Mimike pedig előkerestük, rendbe hoztuk összes játék-

szereinket és órákig eltanakodtunk, hogy mi mindenféle mulatságot rendezzünk a kis árvák számára. Alig volt egyébre gondunk s Mimike egyelőre még azzal sem igen törődött hogy kedvencz cziczája pár nap óta eltűnt. Máskor nem nyugodott volna, míg elő nem keríti; most csak panaszosan említette egyszer-kétszer, de aztán megint csak a nagy vendéglátás készülődésével foglalkoztunk.

Csupa örömet, vigságot vártunk e naptól, mikor egyszerre ötven kis játszótársunk lesz. Egészen más valami lett belőle!

(Folytatása következik.)

AZ IRÁSMESTERSÉG.

*BIZONY, bizony
hinni tessék,
Az írás, az nagy
mesterség;
Már öt éves majd
elmultam
S még csak egy betűt
tanultam.*

*Azt irkálom a táblára
Vagy huszonötödször már ma,*

*Mást ma nem is fogok írni,
Mint csak egyre: i, i, i, i.*

KLÁRIKA NEVENAPJA.

(Képpel a czimtalapon.)

KLÁRIKA! Klárka! Tudod-e, mi van ma?

— Ugyan mi, Gizuska? Nem tudom!

— Hát a neved napja.

— Igaz' a! Jó minap mondta is a bátyám, de hát még nem tudok olvasni a kalendáriumban, mamácskám pedig azt mondta, hogy még kicsi vagyok, de majd ha nagyobb leszek, én is megtarthatom a ne-

vem napját. Persze csak ha jó leszek. Ipar-
kodni is fogok ám!

— A jóságtól már most is megtarthat-
nád, mert mi mindnyájan szeretünk, szólt
Janika. Ugy-e Gizuska, Danika, Vilmácska?

— Az már igaz! Tegnap velem meg-
osztotta a vajás kenyerét, szólt Danika.

— Nekem meg a multkor egész dél-
utánra ide adta a szép bábuját, szólt Vil-
mácska.

— Mindegyikünk tudna effélét, mondá
Anikó. Azért hát én azt mondom, hogy
mi ne várjuk meg, a míg Klárrika nagyra
nő, hanem üljük meg a nevenapját.

— Ugy van! Nagyon jó lesz! De hogyan
legyen?

— Ugy legyen, hogy ez a nap a Klárrika
napja. Ő lesz minden játékban a főszemély
s a mit kíván, azt tesszük.

— Az is jó lesz, szólt Janika. De én
azt mondom, menjünk ki ide a mezőre, ott
sok a virág, Klárikát megteszszük a király-
néknak, megkoszoruzzuk s a anyi bokrétát
kötünk neki, hogy el sem bírja mind.

— Nagyon helyes! Menjünk tehát sza-
porán.

— Erre menjünk! Ni, ott a legtöbb virág!
— Amott meg egy kis dombocskára, az
lesz a királyné trónusa, ott fog reánk várni,
ott fogjuk megkoszorozni.

— Én virágos poznát készítek, szala-
gokkal, koszorúkkal, bokrétákkal, azt tűzöm
oda a földbe, az lesz a trón mennyezete.

S a mit mondtak, mind megtették. Klári-
kát úgy ünnepelték, akárcsak egy kis király-
nét. De ő azért nem lett büszke, inkább
sorra megölelte kedves játszótársait.

— Jaj de jók, jaj de kedvesek vagytok!
Majd elmondom a mamámnak, hogy már
ma is megültem a nevem napját, még pedig
nagyon boldogan. Ni, épp itt jön!

Csakugyan jött s megkérdezte, mit jelent
ez a szép játék. S a mint aztán meghal-
lotta, örvendezve szólt ekképen:

— Ha már így van, akkor tehát én sem
maradhatok el. Nem kell várnom eszten-
dőkre, mert jól látom, hogy Klárikám már
érdemes a jutalomra. Jósággal és kedves-

séggel megnyerte kis játszótársai őszinte
szeretetét. Én hát adok egy kis vendég-
séget s Klárrika meghívhatja mindazokat,
a kiket szeret.

— Ugy hát jertek mindannyian, a kik
most itt együtt vagytok. Tiszta szívből,
szeretetből rendeztetek számomra szép ünne-
pet, hát én hogyne szeretnék épp oly
forrón titeket!

HÜSÖLÉS

(Keppel a 136. lapon.)

RFÜH! Mintha kissé mégis meleg volna,
szólt a nagy púpú teve. Egy kis
melegtől nem ijedek ugyan meg, de Nap
urfi odafönt ma nagyon is nagy tüzet
gyújtott. Sebaj no! Itt egy árva pálmafa,
ad egy kis árnyékot, elhűsölök egy kicsit.
Épp jól leheveredhetem, a hova a koro-
nája árnyéka esik.

— Meghiszem azt, szólt a mérges pár-
ducz. Csakhogy én is itt vagyok. Hátrább
az agarakkal, te jámbor együgyű teve,
mert különben leharapom a fejedet.

— Csak ne oly tüzesen, szólt a strucz.
Mi is itt vagyunk s az árnyékhoz nekünk
is van jussunk.

— Mit civakodtok? bömbölt közéjük a
királyi oroszlán. Rendet köll tartani. Ki
mikor érkezett, olyan sorban helyezkedik
el az árnyékban.

— Oh böles és igazságos király! Ez
már aztán jeles ítélet. Én érkeztem első-
nek ide, tehát én maradok itt a legszele-
sebb árnyékban.

— Nem oda Buda, kedves teve koma,
szólt az oroszlán. Árnyék csak egy van,
hűsölő pedig több. Tehát azt szabom tör-
vényül, hogy szép sorjában köll elhelyez-
kedni. Te érkezted elsőnek, tehát oda álls
a fa mellé.

— De hisz ott legkeskenyebb az árnyék.
— Már az a te bajod. Aki nem engedel-
meskedik, annak mindjárt még nagyobb
melege lesz, ha nyakou csipem.

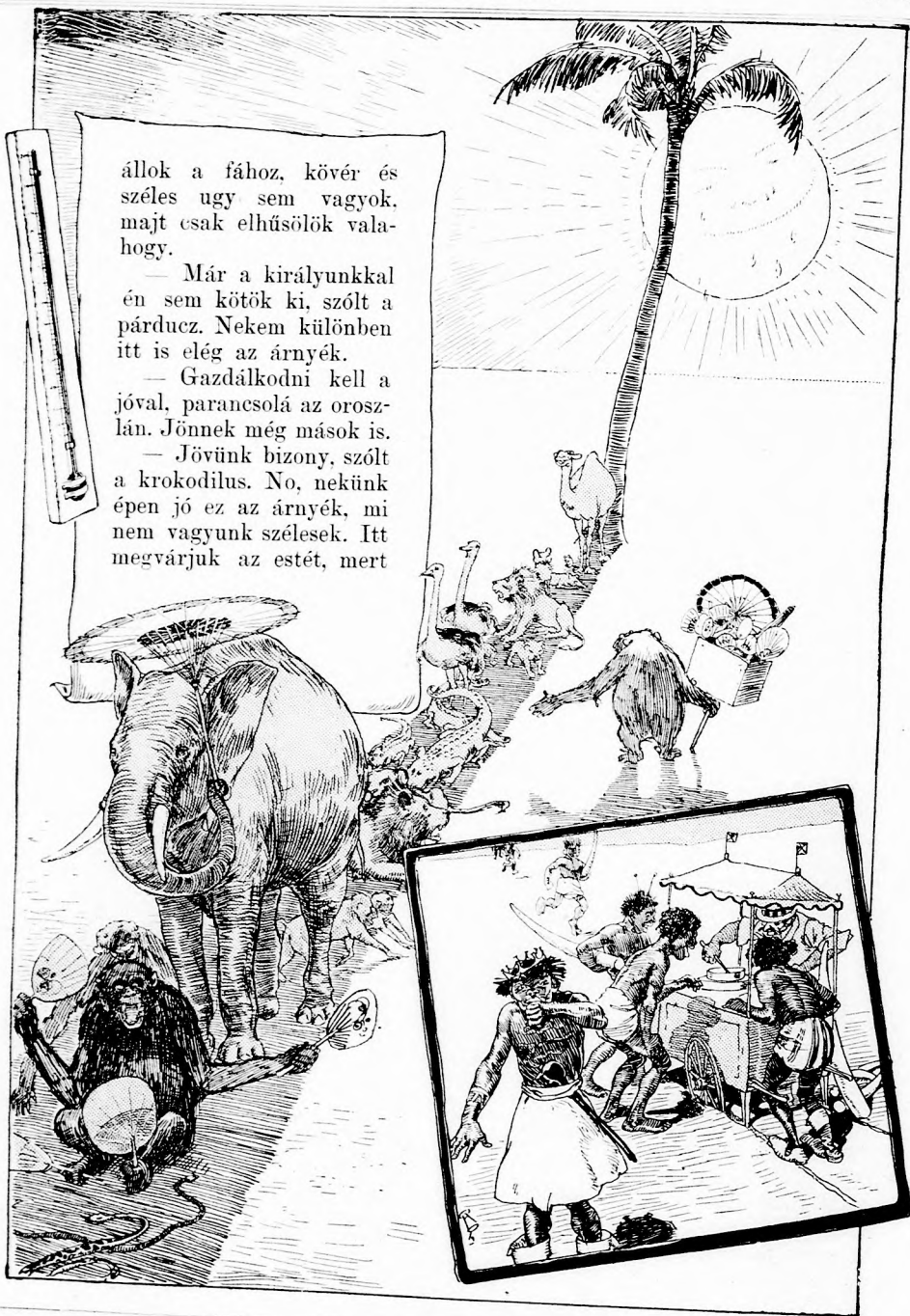
— Jól van no, hát legyen úgy, csak
legyen békesség, szólt a szelid teve. Ide

állok a fához, kövér és széles úgy sem vagyok, majt csak elhűsölök valahogy.

— Már a királyunkkal én sem kötök ki, szólt a párducz. Nekem különben itt is elég az árnyék.

— Gazdálkodni kell a jóval, parancsolá az oroszlán. Jönnek még mások is.

— Jövünk bizony, szólt a krokodilus. No, nekünk épen jó ez az árnyék, mi nem vagyunk szélessek. Itt megvárjuk az estét, mert

a tó, melyben élünk, úgy fölmelegedett, hogy ha benne maradunk, krokodilus-leves lett volna belőlünk.

— Inkább megennélek főtlenül, csak olyan kemény csont-bőröd ne volna, szólt egy ujon érkezett oroszlán. Meg is érde-melnétek, semmiháziak; olyan hosszúk vagytok, hogy háromnak a helyét is elfog-laljátok.

— De még én is itt vagyok, szólt az elefánt. A gazdáim vesztetre törtek, mert egy vándor fagylaltárust pillantottak meg, aki egy-egy elefántfogért ad egy porció fagylaltot. Le akarták vágni gyönyörű két agyaramat, de kifogtam rajtok, én csip-tem el a napernyőjüket.

— Hehehe! Csakhogy mégis mi vagyunk a legokosabbak, szóltak a majmok. Kiles-tük az oroszlánkirály ítéletét, mi jövünk sorban utoljára, miénk a legszelebb ár-nyék.

— Ez bizony nem igazság! sohajtott leg-hátul a szegény teve. Én érkeztem elsőnek s engem szoritottak a legrosszabb helyre. Ah! A gyöngé, szerény hiába keres igazságot!

A forrón tűző nap pedig hallotta ezt és mosolygott. És emelkedett, a fa árnyéka egyre kurtább lett s kis idő múlva a fur-fangos majmok boszusan sopánkodtak:

— Ejnye, lefogyott rólunk az árnyék! Nem érdemes itt maradni tovább. Menjünk!

Az árnyék pedig egyre kurtább lett, lefogyott sorra az elefántról, krokodilusról, oroszlánokról, párduczról s mire dél lett és legnagyobb a forróság, a pálmafa leve-leinek árnyéka éppen csak a fa tövéhez esett, — oda, ahol a teve álldogált.

— No lám, no lám! szólt a türelmes teve elégedetten. A legrosszabb helyre akartak szoritani s a legjobbra juttattak. Mind elszédtek libegve, én pedig most délben is kedvemre hűsölök!

A KIS ISTÓK BÁRÁNYKÁJA.

ÉN VAGYOK a kis Istók,
Nem is német, nem is tót,
Ha fura is a ruhám
Magyar ember vagyok ám.

Jó magyar földművelő, —
Kerten túl a legelő,
Nyájam azon legelész —
Egy bari csak az egész.

Ha gördül is kereken,
Ezt a barit szeretem;
Hosszu gyapja hófehér —
Báránynál ez sokat ér.

No barikám előre,
Gyerünk a legelőre.
Ha jöllaktál bégd hogy »bee«,
Istók gazda, aklozz be.«

A FESTETT TÜNDEREK BOSZUJA.

— Beszélyke, négy képpel. —

— Nyugodtan tessék ülni! Felém nézzen, ne a képekre! Vidám arczot mutasson, kicsikém!

Igen bizony, ha ez olyan könnyű volna!

De mikor csupa olyat kíván, ami épp most a legnehezebb. Hogy sokáig üljön csöndesen, nyugodtan, az már különben sem volt Évikének a legfőbb erénye; hozzá most még ne is azokat a szép képeket nézegesse, hanem folyást amoda egy irányba tekintsen és mikor e miatt bosszankodik, még vidám képet is csináljon!

Egy-egy kis időre azonban mégis csak megtette, mert maga is nagyon óhajtotta, hogy a mű sikerüljön. Évikének tudniillik az arczképet festette egy jeles festőművész. Szülei akarták ez arczképpel meglepni a távol lakó nagymamát.

Évike nagyon büszke és boldog volt, mikor megtudta, hogy lefestik az arczképet. Ismerősei, rokonai, játszótársai közül senkit sem ért ilyen dicsőség s mikor atyja először vezette a festőművész műtermébe, úgy lépegetett, mint valami kis királyné. Ott a műteremben is nagyon tetszett neki a dolog. Volt ott mindenféle kész és félig kész festmény, arczkép, tájkép; de különösen tetszett neki egy nagy kép, mely tánczó tündéreket ábrázolt. Csak az volt a baj, hogy nem nézhette kedvére, mert fölültették egy nagy karosszékre s ott nyugodtan, csöndesen kellett üldögelnie, mialatt

a festő a vele szemben álló állványon kifejlesztett vászonra festegette az arczképet.

Az első napon Évike oly nyugodtan, türelmesen ült, hogy a festő teljesen meg volt vele elégedve, atyja pedig így szólt:

— Azt hiszem, nem is szükséges, hogy én is itt legyek. Ezentul majd csak ide vezetek, aztán egyéb dolgaim után látok s egy óra multával ismét eljövök érted. Mindig jól fogod magadat viselni, ugy-e?

Hogyne! Évike mindent ígért. De már a második napon unalmasnak, bosszantónak találta, hogy annyi ideig kell egy helyben üldögelnie. A festő ugyancsak integette, figyelmeztetgette, de biz az alig egy-két percze használt.

— Jól van no, hát pihenjünk egy kicsit, szólt a festő. Sétálgasson egy kicsit, én azalatt majd egyebet dolgozom.

— Szabad a képeket nézegetni, ugy-e?

— Nézni szabad, de hozzányulni semmihez sem szabad. Némely képen még nem száraz a festék, kárt tehetne a képben, a kezét és ruháját pedig beolajozná, mert a festék olajos. Tehát csak messziről nézni szabad.

Elainte be is érte Évike ennyivel. Az a nagy tündérkép tetszett neki különösen. Nézegethette is jól, mert a kép a földre volt állítva. Egészen közélről láthatta a gyönyörű tündéreket, amint ott lebegtek, táncoltak. Szinte azt lehetett hinni, hogy mindjárt kiröppenek a terembe, oly élét-hiven voltak festve. Évike alig is tudta hinni, hogy nem élnek. Szerette volna megtapogatni. Csak itt ne volna a festő... de bizonyosan szemmel tartja... észrevenné.

De Évike nagy öröme a festő egyszerre csak letette kezéből az ecsetet, fes-

tékes táblát és kiment, mert valami dolga akadt odakint.

— No most hamar megtapogathatom... hátha csakugyan élnek.

Odamarkolt mind a két kezével a képhez és megakarta fogni a tündérek kezét, lábát, ruháját. Meg is fogta, de csak a ragadós olajos festéket s hirtelen visszarántotta a kezét. Mikor aztán újra odanézett, ugyan csak nagy lett az ijedelmé: mind a tiz ujjának ott volt a nyoma a képen, a tündérek alakjai össze voltak mázolva, neki magának pedig csupa festék mind a két keze.

Ijedtében legelőször is a kezeiről akarta letisztítani az olajos festéket s legokosabbnak vélte, ha oda dörzsöli a ruhájához. Ennek volt is annyi haszna, hogy a keze mégis festékes maradt, ellenben a szép ruhája szintén gyönyörű tarka pecsétekkel ékeskedett. De már ezzel nem sokat törődött volna, hanem a kép, a kép! Ha bejön a festő és meglátja, mi lett az ő szép tündéreiből!

— Talán segíthetek rajta, gondolá. Itt

a festékes tábla, az ecsetek... bemázolom az ujjaim nyomát.

Fölkapta a táblácskát, melyet a festők munka közben balkezőkben szoktak tartani s melyre a különféle színű festékek vannak a szélén körül odarakva. És bizony nem tudom, mi történt volna azzal a szép tündérképpel, ha épp ekkor az ajtónál nesz

nem hallatszik.
— Jaj, már jön!

Eldobta a festékes táblát, ecsetet s gyorsan visszaült a karos székbe, elfojtott lélekzettel várva a festő belépését. Csak ekkor vette észre, hogy a festékes tábla ott hever a földön, közel a székhez... Talán helyre kellene tenni... de hátha e közben meglepik? Jobb lesz, ha úgy tesz, mintha aludnék,

mintha nem tudna semmiről...

Szemeit nem tudta levenni a festékes tábláról... végig nézegette a szép sorban ott látható festékeket, a vöröset, zöldet, sárgát, feketét s mind a többieket... És a mint nézte, nézte, folyton növekedő rémülettel látta, hogy azok a különféle színek mintha megmozdulnának. Mindenik festékrakáskából

... MINTHA MEGMOZDULNÁNAK.

először egy-egy fej emelkedett ki, aztán gyorsan egész alak, — vörös, zöld, sárga, fekete alakok, szakasztott olyanok, mint azok a tündérek ott a nagy képen... És csakugyan azok... mert ime, kinek a keze, kinek a lába van elnyomoritva, kinek a lenge ruhája beszakitva, még pedig mind-egyiknek a baján meglátszott, hogy Évike okozta, ott volt az ujjai nyoma.

Csakhamar egészen föl-emelkedtek s körben lebegtek Évike körül, csak hogy nem olyan nyájas, mosolygós arczezal, mint ahogy a tündérek rendszeren megjelenni szoktak; inkább bős harag villogott a szemökből. Eleinte csak mint ha suttogtak volna, de Évike mind jobban megértette, a mint haragos kárörömmel sziszegték:

— Még itt van! Nagyon jól van! Megkaparítjuk, megbüntetjük a gonoszt.

— Példásan kell lakolnia, szolt a vörös tündér, még vörösebbre pirulva a haragtól. Nekem elgörbitette a karomat.

— Nekem a lábamat tette nyomorékká, szolt a zöld tündér.

— Nekem behorpasztotta az oldalbor-dámat, kiáltá a sárga.

— Nekem pedig kilyukasztotta a fátyla-mat, szolt az éj sötét tündére.

Aztán gyorsan és egyre gyorsabban keringtek körülötte, miközben tanakodtak.

— Mi legyen a büntetése? Valami nagy, borzasztó!

— Igen, igen! Rettenetes legyen most a lakolása.

Évike rémülten sikoltozott és menekülni akart. Csak hogy már későn volt. Lebegő ellenségei körül fogták, belekapaszkodtak. Egyik a kezét fogta, másik a haját, harmadik a ruháját. Már itt nincs menekülés.

Évike tehát könyörgésre fogta a dolgot.

— Oh kegyelem, irgalom! Soha sem teszem többé! Jaj, bocsássatok, kedves jó tündérek! Soha sem nyulok hozzátok!

— Már késő, már késő! Előbb is ígérted, mégis bántottál. Aki egyszer szavát szegte, annak hinni nem lehet! Lakolnod kell, lakolni fogsz, mert a bűnöd rettentő!

— Jaj, jaj! Mit csináltok velem?

... BELEKAPASZKODTAK.

— Mindjárt megtudod. Törvényt látunk fölötted, mi legyen a büntetés.

Szegény Évike most már úgy meg volt rémülve, hogy szólni sem tudott, a hang megakadt a torkán, akart volna kiáltani segítségért, de csak hangtalanul tátogatta a száját. Annál jobban hallotta, mikor a tündérbírák ilyenképen tanácskoztak:

— Én azt mondom, szólj a vörös tündér, változtassuk át légynek, akkor is olyan kíváncsi lesz, odarepül a nedves festékhez, odatapad s majd fog eviczkélmi, kápálózni!

— De hátha nem röpül oda? szólj a sárga tündér. Én azt mondom, varázsoljuk oda rá a képre, hogy ő is csak festettnek látszassék s addig legyen ott, míg valaki meg nem fogja; az pedig, tudjátok, talán soha sem fog megtörténni, mert a képek festett alakjait nem szokták markolászni.

— Ez sem jó, mondá a zöld tündér. Van apja, anyja s azok mégis rá találnának ismerni. Valami nagyobb büntetést kell reá szabnunk.

— Ugy van és én már tudom is, hogy mit, szólj a fekete éjtündér.

Évike már az eddigiektől is majd holtra rémült. Hát még mi lehet az, a mit ez a rettenetes fekete tündér fog indítványozni! De mikor hallotta, szinte megőrült. Mert a fekete tündér így szólj:

— Örökös börtön legyen a büntetése. Nézzétek, amott egy ócska üveg áll, melyben valamikor festékhez való olaj volt, de már üres; hanem a födele megvan. Esztendő s por van rajta, nem gondol rá senki s ott lesz még esztendőig, aztán kidobják a szemétre. Ebbe dugjuk bele a bűnöst, a födelet ráillesztjük s ott legyen láthatatlanul.

— Nagyon jó lesz! Nagyon jó lesz! mondák mindnyájan.

Évike most nem ijedt meg.

— No bizony! Azt ugysem tehetik meg. Az az üveg alig arasznyi magas, a félkezem sem fér bele, nemhogy egészen bele-dughatnának.

Csakhogy a bős tündérek is tudták ám, mit csinálnak. Fölkerekedtek, körben tün-

... MÁR CSAK A FEJE LÁTSZOTT KI.

(Lásd a 142. lapon.)

czoltak a bűnös körül és meg-megsimogatva őt, sorra azt énekelték:

Kisebbedjél, kisebbbedjél!

Kisebb légy im ez üvegnel!

Aztán megfogták s az üveghez emelték. És Évike rémülten látta, hogy ime, az az üveg sokkal nagyobb nálánál, ő abba bőségesen belefér. Most már újra könyörögni akart volna, de a haragos tündérek szóhoz sem engedték jutni, levették az üveg födelét és fölkapván a bűnöst, bedugták az üvegbe. Évike kapálózott, kapaszkodott, de a morgorva fekete tündér erősen gyömöszölte lefelé. Már csak a feje látszott ki az üvegből... (Lásd a képet a 141. lapon.) mindjárt bent lesz egészen, aztán rácsavarják az üvegre a födelet... Már erre a szörnyűségre úgy kétségbeesett Évike, hogy végső erejét megfeszítve, elkialtotta magát:

— Segítség! Segítség! Mentsenek meg! Segítség!

És csakugyan — jött is segítség. Az ajtó épp ekkor nyílt meg s a festőművész és Évike apja léptek be. Odasiettek hozzá és aggódva kérdeék:

— Mi baj? Mi történt?

Évike föltekintett és zavartan hebegte:

— Oh azok a gonosz tündérek... az üvegbe akartak zárni büntetésül... oh!

— Mit fecsegsz, kicsikém? szólt apja. Elaludtál itt a kényelmes karos székben és álmodtál valamit.

Évike csak most nézett jól szét. Csakugyan, ott ült most is a karos székben. De szétnézett a festő is és látta a földön az ecsetet, festékes táblát. Sejtett valamit.

— Valami mégis történt, mondá. Lásuk csak, kicsikém, mit csináltál, amíg én odakint voltam? Mi dolgod volt a tündérekkel?

Évike mit tehetett egyebet? Pironkodva megvallotta, amit elkövetett és elmondta azt is, amit álmodott. Apja és a festő kissé boszankodtak, de aztán nevettek, mert a művész a tündérképen esett bajt könnyen kiigazíthatta néhány ecsetvonással. Évike azonban ettől fogva nagyon nyugodtan ült ott a székben és máskülönben is, ha valamire azt mondták, hogy nem szabad hozzányulni, nem is nyult hozzá. Mert hátha máskor nem érkezik olyan jól idején a segítség?

ARANY KALÁSZOK.

Az egyik ember egyebet sem tesz, csak örül az életnek, a szép természetnek s gyönyörködik mindenben, a mit a Teremtő a földön nagyot, szépet, kedvest alkotott. A másik elmélyedve méltó, nehéz feladatokba, tekintetre sem méltatja azt, a mi az ő művéhez nem szükséges. Melyik cselekszik bölcsebben? Egyik sem. Komoly, méltó célra törni, de e mellett meglátni, megérteni, átérezni minden szépet és jót. — az az igazi bölcsesség.

*

Atyád okos észszel, üdvös szigorról mutatja meg elmédnek a helyes utat, anyád szerető szíveddel ápol, istápol, ha fájdalom ért. S mindez mégsem elég, hogy boldogulj. Az is kell még hozzá, hogy saját magad is nevelj magadat, tudj szigorú lenni magadhoz, bubánatban pedig vigaszt találni. Mert különben törekeny náid leszel, mely földre dől, mihelyt oltalmazója nincs mellette.

*

Gyakran elfordulsz a kellemetlen igazságtól, ellenben szívesen hallgatod a kép-mutatató hízlegést. Pedig nem jobb-e, ha a kíméletlen igazság, bár töviszúrással, viszszeránt az örvény széléről, mint ha a hízlegés elkábit és beledönt a veszedelembe?

CSICSI BABA.

CSICSIJ, csucsuj kis babácska;
 Én vagyok most a mamácska;
 Ide veszlek az ölembe,
 No de ne ríjj a fülembé.

Igy ni, simulj hozzám szépen, —
 Taj de kedves is vagy nekem
 Kis testvérkém, gyerekeckém —
 Jól el vagyunk mi kettecskén.

A KÉT KERTECSKE.

— A »Kis Lap« 18-dik színes műmelléklete. —

A NAGY kertben külön kis kertecskéje volt Anikónak is, Leónának is. Nagyon különböztek egymástól, nemcsak a leányok, hanem a kertecskék is. Csakhogy megfordítva. Anikó sokkal csinosabb volt mint Léona, addig nyaggatta a mamát, míg rá nem adta a szebbik ruhát, a szép vörös övszalagot s mindig olyan volt, mintha majálisra készülne; ellenben Léona egyszerű házi ruháskájában járt-kelt s ha Anikó fitymálta, azt felelé:

— Jobb ez, mikor az ember dolgozgat.

A kertecskék, — no azok máskép voltak. A Leonaké olyan szép rendben volt, hogy öröm volt látni, de biz az Anikóét fölverte a dudva s azt sem igen lehetett látni, hol is van hát virág benne.

— No persze, majd én hajlogatok, hogy gyomlálgassak... meg a locsolással majd

bizony tönkreteszem a ruhámat. Jól van az így is.

Hanem ma, — ma mégis megvolt akadá. Hol is az a virág, melyet ma kellene átnyújtani a mamának, születése napjára? Apácska adta nekik a magot és lelkökre kötötte, ápolják jól, a virág épp a mama születése napja táján fog nyilni, öröme lesz a mamának.

Kereste Anikó, de bizony nem találta.

— Hm! Aligha ki nem veszett... no, az igaz... rég nem néztem utána és nagy forróság járt... Valjon a Leonaké is kivesszett-e? Megkérdem.

Nem biz a Léona épp ott térdelt a gyönyörű virágbokor mellett s hozzá készült, hogy kiemelje a földből, cserépbe tegye és bevigye. Anikó irigykedve nézte.

— Ejnye, Leonka... az enyémet baj érte... lásd... a tiedből két cserépbe való is telnék. Az egyiket nekem adhatnád.

— Szívesen, felelt a jószívű Léona. Csak az a kérdés, mit szól hozzá apácska?

— Nem fogja tudni, ha el nem árulsz.

Léona nem árulta el, de az apa mégis mindjárt megtudta. Mielőtt a virágot a mamához vitték, meg kellett mutatni az apának, ki így szólt:

— Hát a tied hol van, Anikó? Ez mind a kettő abból a magból való, melyet Leónának adtam? Hol a tied?

Hiábavaló lett volna a tagadás, mindent meg kellett vallani.

Léona bement a mamához és átadta a kedves ajándékot. Anikó szégyenkezve maradt kint s egész nap alig mert szülei elé lépni. Pedig még csak nem is pirongetták, csak annyit mondott az apa:

— Ugy látszik, a czipfrázkodás, hivalkodás kedvesebb neked, mint a szerető megemlékezés és a szórakoztató munka.

Anikó fülig elvörösödött s úgy hallom, most már nem készül mindennap majálisra, de a kertecskéje majdnem vetekszik a Leonakéval s talán szép bokréta is kerül belőle a mama nevenapjára.

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő díszes könyvet:

Az ifju Anacharsis utazása Görögországban

czimű kitűnő ifjúsági olvasmányt.

Irta **Barthélemy**. Több metszettel.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Bajer Feri. Száz sornál sokkal több nem lehet, de pár sornyi különbség természetesen nem számít. Vannak helyek, városok, melyekről akár egész kötetet is lehetne írni; de a feladat éppen az, hogy röviden, a saját szavaitokkal, gondolatokkal írjátok le a lehető legérdekesebben lakóhelyeteket. Erre pedig száz sor bőven elég. Ha nagyon hosszú dolgozatok pályázhatnának, nem volna a »Kis Lap«-ban tér a közlésükre, pedig a győzteseknek arra is joguk lesz, hogy műveik megjelenjenek. — **Grünwald Ilona és Margit.** A pályázatban ti is részt vehettek. A tréfás kérdés nem egészen ismeretlen ugyan, de alkalmilag talán sorát kerithetem, hogy megjelenhessen. A kép-rejtvények nagyon is könnyűcsék. — **Weiss Erzsé.** A levéljegyeket átadom a szegény fiúcskának, ki ezeket gyűjti s kinek nevében köszönetet mondok jó szándékotokért. Hogy a »Kis Lap« régi folyamában is örömed telt, azt megelégedéssel vettem tudomásul. De még azt szeretném tudni, hogy a levél a saját kezű írása-e? — **Lázár Piroska.** Természetes, hogy a hol csak látogatásban időzöl a vakáció alatt, az, bár nagyon kedves hely számodra, tulajdonképp mégsem otthonod. A feladat pedig az, hogy kiki az otthonát írja le. A szám-rejtvény jó, de ilyen már sok jelent meg s egyelőre ezt a fajtát pihentetjük. Később azonban rákerülhet a sor. — **Müller Ilona.** Az »egy sor« alatt természetesen csak egy sor érthető, nem pedig kettő. Mikor a »Kis Lap«-ból egy sort elolvassz, ugye nem olvasod az első hasáb sorja mellé a második hasáb sorát is, mert az már más sor. A lap küldésére vonatkozó kérésedet a kiadó-hivatal rég teljesítette volna, ha mindjárt hozzá fordulsz. — **Ráth Vilma.** Rajzod igen csinos és ügyes. Közlésre még nem alkalmas ugyan, de igenis

biztató arra nézve, hogy, ha így haladsz tovább, rajzodon alól nemsokára olyan művecske is kerülhet ki, melylyel bátran léphetsz kis olvasótársaid elé. Szíves meghívásodnak annál örömebb tenék eleget, mert Barlangliget gyönyörű táját már többször bejártam s szépségeit ismerem; ez idő szerint azonban nem igen biztathatom magamat, hogy a közel jövőben elrándulhassak oda. — **Unger Béla és Ferike.** Soraitokon nem igen tudok eligazodni. Megelégedéssel veszem tudomásul, hogy ti is buzgalommal fogtok hozzá a mérkőzéshez, — de hogyan értem azt a kívánságtokat: adnám tudotokra, hányadik helyre jutott a ti dolgozatotok? Hiszen még be sem küldtétek — én legalább kezemhez nem kaptam — s még ha beküldtétek volna is, hogyan tudhatnám én azt, hogy majd ha a jövő hó közepén az összes pályaművek beérkeztek, a bírálók miképen fognak itélni? Annak idején a pályázat eredményét természetesen közölni fogom a »Kis Lap«-ban, mint ezt a fölhívás föltételei is megszabják. — **Fried Ella és Gizella.** Olvassátok el, amit Bajer Ferinek és Müller Ilonának ízentem. Hogy a »legfőbb száz nyomtatott sor« mit jelent, az nem lehet kétséges; kevesebb természetesen lehet, de több nem. Nehány sornyi eltérés persze nem baj, mert az efféle nem lehet olyan nagyon pontosan hajszálnyira kimérni. — **Fritze Erzsike.** Leveled oly kedves és csinos, hogy olvasásában nagy örömem telt. De azért mégsem teljesíthetem kívánságodat hogy tudassam veled, jó-e a beküldött pályaműved? Illyesminek megírásával elejébe vágnék a bírálóknak, kiknek feladtuk lesz annak idején, hogy a pályázók művek fölött itéljenek. Hogy a »Mikor én kis nagybácsi voltam« már is megnyerte tetszésedet, megelégedésemre szolgál annál inkább, mert még jóformán csak a bevezetését olvastad. Ugy hiszem, tetszésed minden újabb számmal fokozódni fog. Üdvözöllek! — **Török-Bálinta.** Az értesítés nagyon kellemesen lepott meg. Nem igen számítottam rá, hogy a »Látogatás Tündérhóban«, mely versben van írva s melyhez oly nagy személyzet szükséges, valahol előadásra is kerüljön. Hogy Török-Bálinton vállalkoztak rá és oly jeles sikerrel hozták színre, az egyaránt dicséri a közreműködők buzgalmát és ügyességét, legfőképp pedig a rendezők: **Pfeifer Regina és Schveder Viktória** gyermekkertésznők fáradságtalanságát. A kis közreműködők: Weisz Ilona, Samu és Béla, Hoffmann Ottó és Amália, Bieber Károly, Polsch Margit, Bródy Gyula, Julis, Frida és Feri, Frankfurter Irén és Alfréd, Schwartz Róza, Ehrlich Ilona, Margit és Jenő, Schubáky Ilona és Károly, Fischer Margit, Pilis Etel, Koch Elza, Kiss Nelli, Garai Jolán, Józsa és Ibolyka, Löwy Erzsé, Guttman Olga, Deuts Irén, Fleischer Olga és Wollner Kornél kedves emlékü estét szereztek maguknak s a nagy számu nézőknek s e mellett még jótékony czélt is szolgáltak, a 13 frt 30 krnyi tiszta jövedelmet a szünidei gyermektelepnek juttatván.

Felelős szerk.: **Forgó bácsi**. Szerkesztői és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.